

Arrest

nr. 85 058 van 23 juli 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari en op 5 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten L. VERHEYEN en M. OGUMULA, loco advocaat D. STEYVERS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren op 26 januari 1969 in de Noord-Ossetische stad Ordzhonikidze.

Op 11 september 1992 huwde u officieel met N. A. (...).

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet begonnen nadat uw man op 27 februari 2009 spoorloos verdween. Die middag kreeg hij een telefoontje, waarna hij plots naar buiten ging. Sindsdien ontbrak van hem elk spoor.

U hoopte dat hij die avond of nacht nog naar huis zou komen, maar dat gebeurde niet. Daarom ging u de volgende dag naar uw schoonfamilie in Plievo, waar u samen met uw schoonbroer R. (...) naar uw

man op zoek ging, echter zonder resultaat. 4 dagen na zijn verdwijning ging u bijgevolg samen met uw zus, E. T. (...) (O.V. 6.450.051), naar de politie van Karabulak om uw man als vermist op te geven.

In de ochtend van 9 maart 2009 kwamen gemaskerde mannen in camouflage-uniform naar uw huis op zoek naar uw man. Ze doorzochten uw huis en vroegen uw kinderen waar hun vader verbleef. Na hun vertrek merkte u dat de paspoorten van uw kinderen verdwenen waren samen met een geldsom van 17 000 Roebel.

In de ochtend van 18 maart 2009 vielen mannen in camouflage-uniform een tweede keer uw huis binnen op zoek naar uw man. Deze keer gingen ze nog agressiever te werk. Ze braken de deur open en dreigden ermee jullie naar Noord-Ossetië terug te sturen als jullie niet vertelden waar uw man verbleef. Enkele dagen later vertrok u uit veiligheidsoverwegingen samen met uw zus E. (...) en kinderen naar uw tante in Barsuki, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Uw zus nam contact op met een zekere R. (...), die jullie uitreis regelde.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 17 juni 2009.

Samen met uw kinderen en zus E. (...) reisde u vanuit Ingoesjetië met de bus naar Moskou, van waaruit jullie de trein naar Boedapest (Hongarije) namen. Vanuit Boedapest reisden jullie vervolgens met een bus naar een onbekende plaats, waar jullie overstapten in een wagen, die jullie naar België bracht.

U bereikte België op 22 juni 2009.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 november 2009 vernam u van uw moeder dat uw man die dag vermoord teruggevonden werd in het Ingoesjetische dorp Dolakovo."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië problemen kende na de verdwijning van uw man.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kon maken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat onbekende mannen in camouflage-uniform voor uw vertrek tot twee maal toe uw huis binnenvielen op zoek naar uw vermiste man (CGVS 1, p. 11-12 en CGVS 2, p. 6 en 8). Later, op 18 november 2009, werd het lichaam van uw man teruggevonden (CGVS 1, p. 6). Zelf verbleef u toen reeds in België.

Uw familieleden hebben sinds uw vertrek uit Ingoesjetië echter geen problemen gekend en u beschikt over geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer zelf enig risico zou lopen (CGVS 2, p. 16).

U wierp wel op dat uw kinderen volgens de traditie wraak zouden moeten nemen voor de dood van hun vader (CGVS 2, p. 16). Dit is echter slechts mogelijk indien jullie achterhalen wie verantwoordelijk is voor de dood van uw man (CGVS 2, p. 16).

U maakte echter niet aannemelijk hoe de dader gevonden zou worden. U wist zelfs niet eens of er een onderzoek werd ingesteld naar aanleiding van de moord op uw man en liet ook na zich hierover te informeren (CGVS 1, p. 6 en CGVS 2, p. 13).

U maakte evenmin aannemelijk dat u in uw land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen.

Zo deed u 4 dagen na de verdwijning van uw man wel aangifte bij de politie van Karabulak (CGVS 1, p. 10), waarvan u de Belgische asielinstanties weliswaar geen begin van bewijs voorlegde. De politie aanvaardde uw aangifte en beloofde u zelf op de hoogte te brengen indien er nieuws van uw man was (CGVS 2, p. 7).

Voorts heeft u echter geen enkele poging ondernomen om uw problemen kenbaar te maken of hulp te zoeken. U haalde immers aan dat onbekende mannen in camouflage-uniform na de verdwijning van uw man tot twee maal toe uw huis binnenvielen op zoek naar uw man (CGVS 2, p. 5, 8 en 16).

De eerste keer gebeurde dit in de ochtend van 9 maart 2009. Er werd een huiszoeking gehouden waarbij de paspoorten van uw kinderen en 17 000 Roebel in beslag genomen werden (CGVS 1, p. 12).

Op 18 maart 2009 vielen mannen in camouflage-uniform uw huis een tweede keer binnen. Ditmaal vernielden ze uw voordeur en dreigden ermee jullie naar Noord-Ossetië terug te sturen indien u niet wilde zeggen waar uw man was (CGVS 2, p. 8).

In beide gevallen liet u echter na klacht in te dienen bij de politie (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 7), niettemin de politie reeds op de hoogte was van de verdwijning van uw man (CGVS 1, p. 10).

U argumenteerde wel dat het zinloos was om naar de politie te stappen omdat politieagenten zelf vermoord worden (CGVS 2, p. 7).

Deze argumentatie is evenwel niet afdoende, te meer omdat u voorheen wel de hulp van de politie had ingeroepen naar aanleiding van de verdwijning van uw man. U haalde bovendien aan dat verschillende van uw familieleden bij de politie werken (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 7) en u ook nog kennissen heeft die voor het Ministerie van Justitie werken (CGVS 1, p. 10).

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uit uw binnenlands paspoort blijkt dat u op 20 maart 2009, oftewel twee dagen nadat mannen in camouflage-uniform een tweede keer bij u binnenvielen, een internationaal paspoort ging afhalen bij de hiertoe bevoegde autoriteiten (CGVS 1, p. 8).

Hieruit blijkt nogmaals dat u wel degelijk in staat was démarches te ondernemen bij uw autoriteiten.

Terloops kan nog vermeld worden dat u aangaande uw reisroute verklaarde dat u vanuit Moskou met de trein naar Budapest bent gereisd (CGVS 2, p. 4). Uw eigen internationaal Russisch paspoort, zonder visum, was uw enige reisdocument (CGVS 2, p. 2). Persoonlijk werd u onderweg niet gecontroleerd (CGVS 2, p. 4).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder visum en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de smokkelaar was achtergebleven (CGVS 2, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, een medisch attest, een verslag van een echografie en de overlijdensakte van uw man) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uit het medische attest blijkt enkel dat u in uw thuisland in behandeling was bij de neuropatholoog wegens posttraumatische encefalopathie. Het verslag van de echografie, dat overigens amper leesbaar is, dateert reeds van maart 2008, met andere woorden nog van voor de door u aangehaalde problemen. De overlijdensakte van uw man ten slotte bevestigt dat hij op 18 november 2009 om het leven kwam, wat niet betwijfeld wordt. Uit dit document blijkt echter nergens wat de oorzaak is van zijn overlijden.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zus, E. T. (...) (O.V. 6.450.051), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van 8 februari 2012 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beroep werd aangetekend bij verzoekschrift van 17 februari 2012, ingediend door advocaat L. VERHEYEN en gekend bij de Raad onder dossiernummer 89 423.

Bij verzoekschrift van 5 maart 2012, ingediend door advocaat D. STEYVERS en gekend bij de Raad onder dossiernummer 90 997, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde beslissing tot voorwerp.

Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 89 423 en 90 997 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het verzoekschrift van 17 februari 2012, ingediend door advocaat L. VERHEYEN, laat verzoekster gelden dat zij (zie p. 4) *"totaal volledig (is) geweest met betrekking tot de uiteenzetting van de problematiek"* en dat het onderzoek in de richting van haar echtgenoot gaat *"doch het is duidelijk dat verzoekster zelf en haar gezin niet ongedeerd blijven"*.

Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal aangaande het niet opzoeken van nationale bescherming, wijst verzoekster er op dat zij aangifte heeft gedaan bij de plaatselijke autoriteiten omtrent de verdwijning van haar man *"doch dit bood geen oplossing"*; dienaangaande vraagt zij zich af (zie het verzoekschrift, p. 4): *"Waarom kan men dan nog verder blijven zoeken wanneer men bij de nationale instanties geen oplossing krijgt?"*.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster op 20 maart 2009 nog een internationaal paspoort heeft kunnen bekomen, antwoordt zij dat (zie het verzoekschrift, p. 4) zij dit *"vermoedelijk"* bekwam *"omdat er niet voldoende communicatie was tussen bepaalde autoriteiten ten lande"*. Zij verwijst vervolgens naar de bestreden beslissing waaruit volgens haar blijkt *"dat er van alle kanten moeilijkheden zijn in Ingoesetië zodat het meer dan duidelijk is dat de overheid niet altijd alles en van elk probleem op de hoogte is"*.

Zij is van mening dat haar problemen bewezen zijn *"door de bezoeken van de politie"* en stelt dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling *"altijd als waarheid (dienen) te worden bestempeld wanneer er geen tegenindicaties zijn"*, wat volgens haar bij haar zeker het geval is.

Aangaande haar reisroute laat verzoekster gelden dat de reis werd voorbereid door een derde, dat zij nooit problemen heeft gekend tijdens de reis en dat zij in haar verklaringen eerlijk is geweest.

Verzoekster voegt hier aan toe dat er *"ook nog altijd iets als steekpenningen (bestaat) die worden gegeven om veilig door te kunnen rijden"*. Zij stelt tevens dat (zie het verzoekschrift, p. 4) de autoriteiten

“blijkbaar constant aanwezig (zijn) bij de overgang van buiten de EU zone binnen de EU zone” (sic) en dat er daar “een aantal zaken (gebeuren) die misschien niet onmiddellijk aanvaardbaar zijn doch die een hulp bieden voor de kandidaat vluchtelingen om hun problemen te ontvluchten”.

Betreffende artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is wanneer hij in zijn beslissing enerzijds stelt dat er geen dreiging bestaat voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen maar anderzijds aangeeft dat er een gespannen toestand bestaat in Ingoesjetie en dat er burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld.

Volgens verzoekster is het voor haar (zie het verzoekschrift, p. 5) in de huidige situatie *“ondoenbaar terug te keren naar haar eigen land gezien het politieke klimaat aldaar”.*

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal *“de zaak niet naar behoren behandeld”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster besluit dat de motivering van de bestreden beslissing *“duidelijk kan weerlegd worden”*; de beslissing is volgens haar *“niet, minstens zeer gebrekkig”* gemotiveerd.

Vervolgens haalt zij aan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet de uitdrukkelijk motivering van een negatieve beslissing vereisen.

Verzoekster is van mening dat er duidelijk een overtreding is van de wettelijke bepalingen gezien de motivering van de bestreden beslissing *“geen steek houdt en minstens getuigt van zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier”*; volgens haar moet er dan ook geloof gehecht worden aan haar verhaal.

Zij vraagt erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ten slotte voegt ze nog toe dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“de problemen in Ingoesetië voor iedereen bekend zijn”.*

3.2. In het verzoekschrift van 5 maart 2012, ingediend door advocaat D. STEYVERS, voert verzoekster een schending aan van *“de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht”.*

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht; zij verwijst naar rechtspraak en rechtsleer.

Verzoekster gaat in op *“het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien” (sic)*; zij weidt uit over de hoorplicht en, in functie daarvan, over het recht op inzage en verwijst naar rechtspraak en rechtsleer.

Verzoekster stelt vervolgens vast dat de commissaris-generaal nergens bewijst dat zij inzage in het dossier heeft gekregen voorafgaand aan haar verhoren van 20 juli en 27 oktober 2010.

Volgens verzoekster is het niet omdat zij gehoord werd, dat er aan de hoorplicht voldaan is; zij laat gelden dat de verhoorde *“met voldoende kennis van zaken aan het interview (moet kunnen) deelnemen”*, wat een voorafgaande inzage in het dossier vereist.

Verzoekster stelt dat inzage in het dossier door haar raadsman slechts plaatsvond na de kennisname van de bestreden beslissing en dat deze inzage bovendien *“gericht was op het instellen van hoger beroep, bij een andere instelling!”*.

Zij wijst dienaangaande op artikel 32 van de Grondwet en *“Art. Wet 11 april 1994”*. Zij voegt hieraan toe dat de bestreden beslissing verwijst naar *“diverse documenten waarvan verzoekster slechts kennis kon nemen na ontvangst van de beslissing inzake haar asielaanvraag”* en besluit dat *“indien verplichtend deze informatie voorafgaand aan het interview van verzoekster werd meegedeeld had hij de nodige tijd gehad om informatie te verzamelen op basis van actuele documenten waaruit blijkt dat de informatie waarop het CGVS zich steunt niet correct/foutief/gedateerd is”*. Volgens verzoekster kan op een termijn van 30 dagen geen of slechts onvoldoende informatie verkregen worden uit Rusland, die bovendien vertaald moet worden.

Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel, herhaalt verzoekster dat zij voorafgaand aan het verhoor geen inzage heeft gehad in het administratief dossier en aldus *“geen kennis van zaken hadden” (sic)* ten tijde van het interview.

Aangaande het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen, herhaalt verzoekster nogmaals dat inzage diende te gebeuren voorafgaand aan de verhoren van 20 juli en van 27 oktober 2010. Zij wijst er op dat de Belgische asielprocedure *“geen mogelijkheid van voorafgaande inzake van het administratief dossier (voorziet)”* en dat er dan ook niet aan het inzage-recht voldaan is.

Verzoekster voert tevens een schending van de materiële en formele motiveringsplicht aan, omdat zij voorafgaand geen kennis heeft kunnen nemen van het administratief dossier en omdat door de commissaris-generaal *“geen rekening gehouden werd met het pertinent en coherent vluchtelingenrelaas van verzoekster alsmede de neergelegde documenten”*. Zij verwijst nog naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal *“blijkbaar onvoldoende de inhoud van het verschillende verhoren erop nageslagen heeft”* (sic). Zij voegt hieraan toe dat haar hetzelfde lot als haar echtgenoot kan overkomen, dat de autoriteiten in haar land geen enkele actie ondernomen hebben, dat deze zelfs haar woning binnen gevallen zijn, dat de autoriteiten volgens de bestreden beslissing zelf verantwoordelijk geacht worden voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies, dat zij en haar kinderen door de autoriteiten bedreigd werden en dat haar kinderen volgens de traditie genoodzaakt zullen zijn wraak te nemen voor de dood van hun vader.

Betreffende de mogelijkheid tot bescherming in haar land van herkomst, wijst verzoekster nogmaals op de twee invallen en stelt zij dat zij *“geenszins klacht kan neerleggen tegen het handelen van een autoriteit bij de autoriteit zelve”* en dat de politie corrupt is.

Het vermoeden van de commissaris-generaal dat zij haar internationaal paspoort achterhoudt, is volgens verzoekster *“volledig uit te lucht gegrepen en gestoeld op los zand”*; zij laat gelden dat zij *“op zeer gedetailleerde wijze haar reisroute beschreven”* heeft.

Volgens haar betwist de commissaris-generaal deze verklaringen niet *“doch beperkt zich tot de gratuite stelling dat steeds controle zou zijn aan de buitengrenzen van EU”*; verzoekster is van mening dat *“dit gegeven allerminst niet klopt en een loutere fictie is”* en vraagt *“hoe derhalve zoveel tienduizenden vreemdelingen elk jaar asielaanvragen indienen en steeds stellen geen controle te hebben”*; verzoekster benadrukt nog dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij driemaal controle heeft gehad, dat R. telkens naar buiten ging om de documenten van verzoekster te tonen, omdat zij het deed voorkomen alsof zij sliep, en dat de controleurs haar wel degelijk gezien hebben.

Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vindt de argumentatie in de bestreden beslissing *“niet afdoende en allerminst pertinent”*. Zij wijst er op dat de commissaris-generaal het probleem van de rebellen erkent *“doch zijn redenering is niet consequent”*; volgens verzoekster steunt de commissaris-generaal zich *“op het lugubere standpunt dat nog niet voldoende slachtoffers zouden gevallen zijn om in aanmerking te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming”*, wat volgens haar een volledige uitholling van het begrip is, dat allerminst veronderstelt dat er eerst doden dienen te vallen.

Verzoekster besluit dat het niet veilig is in haar land van herkomst en dat zij het slachtoffer is van willekeurig geweld. Zij vermeldt nog dat vele kleine acties van de rebellen hetzelfde resultaat opleveren als grootschalige acties.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Wat betreft de grieven vervat in het verzoekschrift van 17 februari 2012, laat de Raad het volgende gelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeksters stelling dat zij *“totaal volledig (is) geweest met betrekking tot de uiteenzetting van de problematiek”* en dat het onderzoek in de richting van haar echtgenoot gaat *“doch het is duidelijk dat verzoekster zelf en haar gezin niet ongedeerd blijven”*, doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing.

Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster niet aannemelijk kon maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen, gezien haar familieleden sinds haar vertrek uit Ingoesjetië, geen problemen hebben gekend en verzoekster verder niet beschikt over enige aanwijzing dat zij bij terugkeer zelf enig risico zou lopen.

Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal aangaande de nationale bescherming, bevestigt verzoekster dat zij klacht heeft neergelegd bij de plaatselijke autoriteiten met betrekking tot de verdwijning van haar man *“doch dit bood geen oplossing”*; dienaangaande vraagt zij zich af: *“Waarom kan men dan nog verder blijven zoeken wanneer men bij de nationale instanties geen oplossing krijgt?”*. De Raad stelt vast dat ook deze opmerkingen de motivering van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht plaatsen.

Verzoekster legde vooreerst geen begin van bewijs voor aangaande de aangifte bij de politie van de verdwijning van haar man, noch deed zij voorts enige poging om haar problemen kenbaar te maken of hulp te zoeken; verzoekster liet tevens na klacht in te dienen naar aanleiding van de twee huiszoekingen zijnde op 9 maart en 18 maart 2009, hoewel de politie reeds op de hoogte was van de verdwijning van haar man en terwijl verzoekster bovendien verklaarde dat verschillende familieleden bij de politie werken en dat zij kennissen heeft die voor het Ministerie van Justitie werken.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Op het argument van de commissaris-generaal dat zij op 20 maart 2009 nog een internationaal paspoort heeft bekommen, antwoordt verzoekster dat zij dit *“vermoedelijk”* bekwam *“omdat er niet voldoende communicatie was tussen bepaalde autoriteiten ten lande”* en omdat *“er van alle kanten moeilijkheden zijn in Ingoesjetië zodat het meer dan duidelijk is dat de overheid niet altijd alles en van elk probleem op de hoogte is”*, wat volgens haar ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de bestreden beslissing slechts vermeldt dat uit het feit dat verzoekster een internationaal paspoort kon gaan afhalen twee dagen nadat mannen in camouflage-uniform bij haar binnenvielen, blijkt dat zij wel degelijk in staat was demarches te ondernemen bij de autoriteiten. Verzoeksters opmerkingen hieromtrent houden dan ook geen steek.

De stelling in het verzoekschrift dat *“nu de reis werd voorbereid door iemand anders en verzoekster heeft nooit problemen gekend tijdens de reis naar België en zij is daarin eerder geweest”* en haar blote beweringen dat er *“ook nog altijd iets als steekpenningen (bestaat) die worden gegeven om veilig door te kunnen rijden”* en dat er bij de overgang van buiten de EU-zone naar de EU-zone *“een aantal zaken (gebeuren) die misschien niet onmiddellijk aanvaardbaar zijn doch die een hulp bieden voor de kandidaat vluchtelingen om hun problemen te ontvluchten”*, overtuigen niet.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters enkele verklaringen als zou zij zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Waar verzoekster nog laat gelden dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling *“altijd als waarheid (dient) te worden bestempeld wanneer er geen tegenindicaties zijn”*, wijst de Raad op bovenstaande onaannemelijkheden.

Verzoekster legde ter terechtzitting een fax voor houdende, volgens de eveneens bijgebrachte vertaling, de overlijdensakte van N. A., haar man. Uit die akte blijkt dat verzoeksters echtgenoot N. A. op 18 november 2009 om het leven kwam door een schotwonde in het hoofd.

Verzoekster zond de originele akte bij brief van 18 april 2012 toe aan de Raad.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet getwijfeld wordt aan het overlijden van de man van verzoekster; naast het feit dat uit dit attest blijkt dat het een gewelddadige dood betreft, wordt er niets onthult omtrent de dader(-s) of motieven.

In dit verband grijpt de Raad terug naar de verklaringen zelf van verzoekster bij haar verhoren op 20 juli (zie het verhoorblad, p. 6) en 27 oktober 2010 (zie p. 13) op het Commissariaat-generaal waarbij zij zelfs niet eens wist of er een onderzoek werd ingesteld naar aanleiding van de moord op haar man en blijkbaar ook naliel zich hierover te informeren.

3.6. Wat betreft de grieven vervat in het verzoekschrift van 5 maart 2012, wijst de Raad er vooreerst op dat de aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

De Raad stelt vast dat verzoekster op 20 juli op 27 oktober 2010 werd verhoord op het Commissariaat-generaal. Verzoekster heeft dan ook de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze haar asielrelaas uit een te zetten.

Wat het recht tot inzage betreft, stelt de Raad vast dat de wet van 11 april 1994 geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de commissaris-generaal actief inzage moet verlenen in het dossier alvorens een beslissing te nemen. De wet legt enkel de verplichting tot passieve inzage op; de Raad van State bevestigde herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS, nr. 120.369 van 11 juni 2003; RvS, nr. 117.862 van 2 april 2003).

Verzoekster heeft overigens geen belang bij het argument dat zij geen inzage heeft gekregen in het administratief dossier vooraleer het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond gezien uit het dossier blijkt dat zij geen inzage heeft gevraagd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal niet verweten kan worden dat hij eerst de beslissing neemt en pas later inzage verleent in het dossier.

Waar verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren op 20 juli en op 27 oktober 2010 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. De Raad acht het zorgvuldigheidsbeginsel aldus niet geschonden.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster zich in het verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch nalaat aan te tonen dat zij in casu benadeeld werd.

Aangaande de motiveringsplicht, laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal *“blijkbaar onvoldoende de inhoud van het verschillende verhoren erop nageslagen heeft”* (sic); dat haar hetzelfde lot als haar echtgenoot kan overkomen, dat de autoriteiten geen enkele actie ondernomen hebben; dat ze zelfs haar woning zijn binnengevallen; dat de autoriteiten, volgens de bestreden beslissing zelf verantwoordelijk geacht worden voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies; dat zij en haar kinderen door de autoriteiten bedreigd worden; dat haar kinderen genoodzaakt zullen zijn volgens de traditie wraak te nemen voor de moord op hun vader; dat zij *“geenszins klacht kan neerleggen tegen het handelen van een autoriteit bij de autoriteit zelve”* en dat de politie corrupt is.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoekster bij haar verhoor verklaarde dat na de verdwijning van haar man, onbekende mannen (en niet de politie) in camouflage-uniformen tot twee maal toe haar huis binnenvielen op zoek naar haar man. Als uitleg om daartegen geen klacht in te dienen, verklaarde verzoekster dat het zinloos was om naar de politie te stappen omdat ook politieagenten vermoord worden.

Dat dit de reden is waarom zij niet kan rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten en geen klacht bij de politie kon indienen, is volgens de Raad dan ook enkel een post-factum verklaring die niet te rijmen valt met haar eerdere verklaringen.

De Raad merkt ook nog op dat verzoekster ook nog verklaarde dat zij vier dagen na de verdwijning van haar man, daarvan aangifte deed bij de politie van Karabulak -waarvan zij evenwel geen begin van bewijs bijbracht- en dat de politie haar aangifte noteerde en haar beloofde op de hoogte te brengen indien er nieuws was.

Verzoekster heeft evenwel geen poging ondernomen om de invallen van onbekende mannen in camouflage-uniform ter kennis te brengen van de politie of hulp te zoeken niettegenstaande zij zelfs aanhaalde dat verschillende van haar familieleden bij de politie werken en ze ook nog kennissen heeft die voor het Ministerie van Justitie werken.

Verzoekster is ook van mening dat de commissaris-generaal zich wat betreft de reisroute beperkt tot de gratuite stelling dat er steeds controle zou zijn aan de buitengrenzen van EU en voert aan dat *“dit gegeven allerminst niet klopt en een loutere fictie is”* en stelt de vraag *“hoe derhalve zoveel tienduizenden vreemdelingen elk jaar asielaanvragen indienen en steeds stellen geen controle te hebben”*.

Verzoekster wijst er op dat zij duidelijk heeft verklaard dat zij tijdens de reis driemaal controle heeft gehad; dat R. telkens naar buiten ging om haar documenten te tonen gezien zij deed alsof zij sliep, en dat de controleurs haar wel degelijk gezien hebben.

Deze blote beweringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd; het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten.

Haar stelling dat de strenge grenscontroles slechts fictie zijn, heeft slechts de waarde van een simpele bewering; haar vraag *“hoe derhalve zoveel tienduizenden vreemdelingen elk jaar asielaanvragen indienen en steeds stellen geen controle te hebben”* beschouwt de Raad als een retorische vraag.

De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen als zou zij probleemloos de EU zijn binnengekomen.

Verzoeksters verweer dat het vermoeden van de commissaris-generaal dat zij haar internationaal paspoort achterhoudt *“volledig uit te lucht (is) gegrepen en gestoeld (is) op los zand”* is, gelet op wat voorafgaat, niet meer dan een holle phrase. De Raad deelt dit vermoeden.

3.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; bij een ongeloofwaardig relaas is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

3.8. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 februari 2012 aan dat de commissaris-generaal tegenstrijdig is wanneer hij in zijn beslissing enerzijds stelt dat er in Ingoesjetië geen dreiging bestaat voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen maar anderzijds aangeeft dat er een gespannen toestand bestaat en dat er burgerslachtoffers vallen ten gevolge van zinloos geweld, is niet juist.

In haar verzoekschrift van 5 maart 2012 wijst verzoekster op dat de commissaris-generaal het probleem van de rebellen erkent *“doch dat zijn redenering niet consequent (is)”*; volgens verzoekster steunt de commissaris-generaal zich *“op het lugubere standpunt dat nog niet voldoende slachtoffers zouden gevallen zijn om in aanmerking te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming”*, wat volgens haar een volledige uitholling van het begrip is, dat allerminst veronderstelt dat er doden dienen te vallen.

Verzoekster voegt hier aan toe dat het niet veilig is in haar land van herkomst, dat zij het slachtoffer is van willekeurig geweld en dat vele kleine acties hetzelfde resultaat opleveren als grootschalige acties van rebellen.

Aangaande de subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, stelt de beslissing dienaangaande letterlijk:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen.

De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De commissaris-generaal ontkent dus niet, zoals het verzoekschrift van 17 februari 2012 voorhoudt, dat *“er geen dreiging bestaat voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen”*, noch steunt hij zich, zoals het verzoekschrift van 5 maart 2012 voorhoudt, *“op het lugubere standpunt dat nog niet voldoende slachtoffers zouden gevallen zijn om in aanmerking te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming”*; wél stelt hij dat *“uit de informatie die voorhanden is, (kan) worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld”*.

Hij voegt er aan toe dat *“Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is”* en besluit, volgens de Raad terecht dat *“De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.*

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”.

Verzoekster kan niet volhouden dat zij het slachtoffer is van willekeurig geweld in geval van een gewapend conflict; dat *“vele kleine acties hetzelfde resultaat opleveren als grootschalige acties van rebellen”* is een bewering zonder inhoud.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op 20 juli en 27 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met de hulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en bijgestaan door haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE